

- надання правової та методичної підтримки капіталізації інтелектуальної власності, створеної науково-технічними колективами і суб'єктами підприємництва;

- сприяння формуванню мережі венчурних фондів з відповідним нормативним визначенням їх правового статусу, регуляторних обмежень, прав і зобов'язань;

- створення інформаційно-пошукових систем і баз даних інноваційних проектів і підприємств, прогресивних технологій, потреб в нових розробках і технологіях;

- налагодження системи інформаційно-освітнього забезпечення та безпосередньої правової та методичної підтримки.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України [Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua.

2. Брижань І. А. Реформування системи оподаткування суб'єктів малого підприємництва як один із заходів державної підтримки їх розвитку / Брижань І. А., Олійник О. О. / Економіка і регіони. – 2009. – №2. – с.171-176.

3. Комарницький І. Проблеми розвитку малого і середнього підприємництва. / І. Комарницький, М. Офік / Регіональна економіка. – 2005. – №4. – С. 50-58.

4. Мельник В. В Становлення та розвиток малих підприємств в Україні. / Мельник В. В. // Продуктивні сили України. Науковий теоретичний економічний журнал. – № 2-4. – 2010. – С 119-125.

5. Евроассоциация и новые возможности для развития малого бизнеса в Украине [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://gazeta.zn.ua/macrolevel/evroassociaciya-i-novye-vozmozhnosti-dlya-razvitiya-malogo-biznesa-v-ukraine-html>.

Морозова К. П., студентка

*Науковий керівник: Іващенко О. А., к. е. н., доцент
Національна академія статистики, обліку та аудиту*

СТРАТЕГІЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ В УМОВАХ ФОРМУВАННЯ НОВИХ ЦЕНТРІВ СИЛИ СВІТОВОГО ГОСПОДАРСТВА

На сучасному етапі розвитку світового господарства ми стаємо свідками зміни усталених зв'язків між країнами Центру та Периферії. Сама ідея залежності, попри визнання асиметричного взаємовпливу країн Центру та країн

Периферії як результату економічної відсталості останніх і домінування перших, обмежувалась констатацією підпорядкування інтересів Периферійних країн цілям зростання розвинених країн через канали торгівлі, фінансів, робочої сили без розгляду потенційних можливостей впливу Периферії на Центр [1, с. 54; 2, с.127].

Досвід Південної Кореї є вкрай репрезентативним для висвітлення вдалих трансформацій, що відбувались в країні, яка традиційно асоціювалась з Периферією світового господарства, які на сьогодні дозволяють відносити її до розвинених держав світу.

Південна Корея нині процвітає за рахунок експорту промислової продукції. Ця модель економічного зростання була започаткована у 1960-х роках, коли реалізувати її було відносно легко, тому що існувало лише три подібні великі економіки – Японія, Тайвань і Південна Корея. Останнім часом цю групу країн успішно поповнюють Таїланд, Малайзія, Індонезія, В'єтнам і Бангладеш з безсумнівним лідерством Китаю та Індії. Втім, Південна Корея отримує значні конкурентні переваги в секторі креативної індустрії та найбільш престижних і прибуткових нішах виробництва, що й визначає темпи економічного зростання у 3,09% за підсумками 2017 року при зафіксованому рівні безробіття 3,68%. Дедалі частіше експерти говорять по Південну Корею як про «азійську Німеччину» - регіональний «золотий стандарт» високотехнологічного виробництва, яким раніше була Японія [3, с. 141].

У середині 1990-х років південнокорейські компанії-виробники почали глобалізуватися, кидаючи виклик пануванню великих західних компаній. Така політика лібералізації торгівлі була спрямована на експансійне поширення Південної Кореї як всередині регіону, так і в усьому світі, а також на сприяттві реальному економічному зростанні [3, с. 20]. Раніше країни, що розвиваються, обмежували власні амбіції виробництвом товарів, які продавались під марками європейських і американських компаній. Південна Корея спростувала такий досвід, запропонувавши світу приклад вдалого переходу на третю стадію розвитку країни, яка обумовлена інноваціями, на якій економічне зростання стимулюється ресурсами людського капіталу і активними НДДКР (високо технологічна обробна промисловість). Прикметно, що перехід на дану стадію економічного розвитку характеризувався трансформацією структури динамічних порівняльних переваг і, відповідно, моделі іноземних прямих інвестицій [3, с. 46]. Варто відзначити, що Південна Корея взяла курс на розвиток споріднених чи підтримуючих галузей, що мають конкурентну позицію на міжнародному ринку, а також, і, перш за все, підтримують інноваційну діяльність, і здатні сприяти зміцненню конкурентоспроможності значно більше, ніж явність ресурсів чи галузей, що виробляють компоненти для

певного продукту [4, с. 13]. Розвиток капіталомісткої промисловості супроводжувався стимулюванням внутрішнього попиту, яке, в свою чергу, реалізовувалось через зростання заробітної плати та зайнятості, які, окрім всього іншого, створили умови для мобілізації внутрішніх заощаджень та підвищення норми нагромадження.

Накопичена історична вартість іноземних інвестицій в Південній Кореї на початку 2018 року досягла близько двохста млрд. дол. США. Слід акцентувати на тому, що Південній Кореї характерний вибірковий режим залучення ТНК та навіть обмеження їх частка акціонерної власності в певних секторах. Південна Корея тривалий час взагалі забороняла 100% власність ТНК в багатьох секторах промисловості та примушувала іноземні компанії створювати спільні підприємства або укладати контрактні угоди з місцевими виробниками. На китайському ринку Корея є єдиним експортером промислової продукції, який за останні десятиліття збільшив свою частку, тоді як усі інші великі промислові держави – зокрема, Японія, Тайвань, США та європейські країни – віддають свою експортну частку країнам, що постачають переважно сировину.

Вихід Південної Кореї на ринки країн, що розвиваються, змінив правила гри у світовому промисловому виробництві. П'ять років тому аналітики, зважаючи перспективи корейських компаній, брали до уваги традиційну групу потенційних ринків, переважно західних і японських. Нині ця група поширилася на увесь світ, а Південна Корея трансформує правила того, що є можливим у промисловому виробництві. Прикладом цього може стати наступне співвідношення розподілу експортних потоків Південної Кореї між розвиненими країнами і країнами, що розвиваються: так, якщо у 2003 р. дві третини південнокорейського експорту йшло до розвинених країн, то за даними на 2018 рік ті самі дві третини південнокорейського експорту вже спрямовуються до країн, що розвиваються. Це підтверджує висловлену Н. Резніковою тезу про те, що на сучасному етапі трансформації світової економіки, що супроводжуються глобальними за своїм проявом кризами, зміною самої філософії господарювання, відбувається ребалансування рушійних сил світової економіки та її самоорганізація на нових засадах складної ієрархічності і багатополлярності, що надає співпраці між країнами колишньої Периферії нового змістовного наповнення [2, с.268].

Список використаних джерел:

1. Резнікова Н. В. Феноменологія незалежності в умовах економічної глобалізації / Н. В. Резнікова // Міжнародна економічна політика. – 2016. – № 1. – С. 52-73.

2. Резнікова Н. В. Економічна незалежність країн в умовах глобальних трансформацій / Н. В. Резнікова. – К.: Аграр Медіа Груп, 2018. – 487 с.

3. Резнікова Н. В. Розвиток торговельної лібералізації в країнах Периферії: перспективи економічної інтеграції Йорданії / Н. В. Резнікова, О. А. Іващенко // Економіка та держава. – 2016. – № 11 – С. 19-24.

4. Резнікова Н. Порівняльна та конкурентна переваги в міжнародному бізнесі: теоретико-методологічні підходи до пошуку їхнього синтезу [Електронний ресурс] / Н. Резнікова, Р. Гаджиев // Міжнародні відносини. Серія «Економічні науки»: збірник наукових праць. – 2016. – №8. – Режим доступу: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/ec_n/article/download/3402/3077.

5. Іващенко О. А. Інтеграційні орієнтири Йорданії в умовах глобальної трансформації світової торгівлі / О. А. Іващенко // Бізнес-аналітика в управлінні зовнішньоекономічною діяльністю: матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції, 16 березня 2017 р. – К.: ДП «Інформ.-аналіт. агентство», 2017. – С. 77-81.

6. Рогач О. Транснаціональні корпорації та експорт нових індустриальних країн Азії / О. Рогач, В. Косьміна. – К.: «Видавництво «Центр учбової літератури», 2016. – 256 с.

7. Шаурма Р. Передові країни. В очікуванні нового «економічного дива» / пер. з англ. Андрій Іщенко. – К. : Наш формат, 2018. – 296 с.

Новак І. М., д. е. н., доцент
Уманський національний університет садівництва

АЛЬТЕРНАТИВНІ ІНВЕСТИЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРА УКРАЇНИ

Основоположним фактором сталого розвитку аграрного сектору економіки України є ефективна інвестиційна стратегія, що включає в себе обґрунтований організаційно-економічний механізм забезпечення аграріїв достатньою кількістю капіталу. Майже два десятиліття науковцями проводяться дослідження та розробляються заходи, що сприятимуть надходженню інвестицій у інноваційне сільськогосподарське виробництво. Однак нинішній стан матеріально-технічного забезпечення аграріїв вказує на відсутність стабільного і єдиного механізму залучення інвестицій в дану галузь. Тому, на нашу думку, для аграрних виробників враховуючи їх відмінності в організаційно-правових формах та розмірах земельних ресурсів необхідно розробити нові та удосконалити існуючі механізми залучення інвестиційних ресурсів.